

γιο έρωτά σας;

Ο Σορέλης κάτι ψιθύρισε.

— Θα σάς περιμένω στο σπίτι μου, είπεν η Τερέζα. Νά έρθετε όταν θέλετε, θα σάς δεχτώ με εύχαρίστησι.

— «Κι' εγώ πού σκεπτόμουν ν' αυτοκτονήσω! Έλεγε μέσα του ο Σορέλης. "Α! ή γυναίκες!..."»

Δέν πήγε όμως. Προς τὸ παρὸν, γιὰ ἕνα μῆνα, δέν ἦταν κύριος τῶν πράξεών του. Εἶχε δώσει τὸ λόγο τῆς τιμῆς του καὶ ἔπρεπε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὡστόσο κάθε ἄλλο σκεπτόταν παρὰ ν' αυτοκτονήσῃ... Ἡ ζωὴ εἶχε τόσα θέληγτρα! Ἡ Ἀγγέλικα εἶχε δίκη.

— Ποιὰν ἀπὸ τὶς δυὸ θὰ κρατήσῃς; τὸν ρωτούσαν οἱ φίλοι του.

Ἀλήθεια, ποιὰν ἀπὸ τὶς δύο; Ὁ έρωσ του γιὰ τὴν Τερέζα ἄρχισε τώρα νὰ ξεθυμαίνει, ὅπως ἦταν φυσικό. Ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν εἶχε τυραννήσει τόσο, τὸν εἶχε περιφρονήσει τόσο! Δέν ἔπρεπε κι' αὐτὸς τώρα νὰ τὴν ἐκδικηθῇ;

Ἡ συμπάθειά του γιὰ τὴν Ἀγγέλικα αὐξανε ὁμως καθημερινῶς. Τί χρυσοῦ καρδιά! Νὰ ἐνδιαφερθῇ γι' αὐτὸν καὶ νὰ τὸν σώσῃ! Ἀ! αὐτὴ ἡ Ἀγγέλικα ἦταν σωστὸς ἄγγελος!

Καὶ τὸν ἄγγελον αὐτὸν ἄρχισε νὰ τὸν ἀγαπᾶ μετὰ τὰ σωστά του... Δέν τοῦ ἀξίζε; Θὰ τῆς τὸ ἔλεγε καθαρὰ καὶ ξεστέρα, τώρα πού τέλειωνε ἡ διορία τῆς συμφωνίας τους.

— Ἀγγέλικα, ἀπὸ σήμερα εἶμαι ἐλεύθερος...

— Καὶ εὐτυχῶς, μπορεῖτε νὰ πῆτε... Ὅλα ἀποδείχνουν ὅτι ἡ Τερέζα σὰς ἀγαπᾶ.

— Τὸ φαντάζεσθε;

— Εἶνε ἐρωτευμένη μαζί σας. Ἐγὼ ἔπαιξα τὸ ρόλο μου καὶ δέν μετανοῶ ὅτι θυσιάστηκα... Τώρα θὰ μπορῆτε νὰ τῆς πῆτε: «Δέν εἶμαι ὁ σκύλος σου, εἶμαι ὁ κύριός σου!»

— Δέν θὰ τῆς τὸ πῶ ποτέ.

— Καὶ γιατί; Ἐχετε τὸ δικαίωμα.

— Γιατί ἀγαπῶ ἐσᾶς!

— Ἐμένα;

Καὶ ἡ Ἀγγέλικα ἔσκασε στὰ γέλια.

— Σὰς φαίνεται παράδοξο; Ἡ τόση καλωσύνη σας... ἡ τόση σας ὠμορφιά...

— Φίλε μου, ἄκουσε. Ἡ συμφωνία μας τελείωσε. Εἶσαι ἐλεύθερος τώρα ν' αυτοκτονήσῃς!... Εἶνε ἀκόμη καιρός...

— Καὶ ὁμως... Ἄν δέν δεχθῆτε θ' αυτοκτονήσω...

— Τότε, δώστε μου τώρα σεῖς ἕνα μῆνα προθεσμία νὰ σκεφθῶ κι' εγώ.

.....

Σ' ἕνα μῆνα ὅλη τὴν ἀριστοκρατία τῆς Μαδρίτης ἀπασχολοῦσε ἡ ἀναγγελία τῶν γάμων τῆς Ἀγγέλικας καὶ τοῦ Σορέλη.

ΦΕΡΝΑΝ ΦΛΟΡ.

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

Στὸ ὠραῖο προάστειο τῆς Νέας Ὑόρκης, τὸ Κόνει Ἀϊλανδ, πέθανε τελευταία ὁ ξενοδόχος Ματθαῖος Λύντς, ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἀσυνήθιστη καὶ περίεργη ἀρρώστεια. Συγκεκριμένως, ὁ δυστυχῆς αὐτὸς ξενοδόχος πέθανε... ἐξ ὑποβολῆς. Ἐνῶ δηλαδὴ ἦταν ὑγιέστατος καὶ ἀκμαιότατος, μερικοὶ φίλοι του φαρσέρ, ἀστειευόμενοι, ἄρχισαν νὰ τὸν ἀνησυχοῦν, λέγοντάς του ὅτι ἦταν ὠχρὸς κι' ὅτι φαινόταν ἀδιάθετος. Κι' ἐπειδὴ ὁ ἀτυχῆς ξενοδόχος τοὺς πίστευε, αὐτοὶ συνέχισαν τὸ ἄσχημο ἀστεῖο τους, βάζοντας μάλιστα καὶ μερικοὺς ἄλλους γνωστούς των νὰ τοῦ ποῦν ὅτι φαινόταν ἀρρωστος κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ προσέξῃ τὴν ὑγεία του.

Στὸ τέλος, ὁ Ματθαῖος Λύντς ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ σ' ἕνα φίλο του γιατρό, ὁ ὁποῖος — μεμυημένος κι' αὐτὸς στὴ φάρσα — τοῦ εἶπε, ἀφοῦ τὸν ἐξέτασε, ὅτι δέν τὸν ἔβρισκε καθόλου καλά. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὅτι ὁ δυστυχῆς ξενοδόχος, μέσα σὲ λίγες μέρες, ἔχασε τὸ κέφι του, τὴν ὀρεξί του, ἔπαθε ἠθικὴ καὶ σωματικὴ ἐξάντλησι καὶ στὸ τέλος πέθανε ἀπὸ συγκοπή τῆς καρδιάς.!

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Περνοῦν τὰ χρόνια κ' ἡ χαρὰ ἢ λιγοστὴ ἀργοσβύνει καὶ μιᾶς ἀγαπῆς μου ὁ καὶμὸς ξεχάστηκε κι' αὐτὸς περνοῦν τὰ χρόνια κ' ἡ ζωὴ σιγά-σιγά μ' ἀφήνει γέρος στοὺς δρόμους σέρνομε ἀγνώριστος, σκυφτός.

Καὶ καρτερῶ τὸ θάνατο νὰ φέρῃ τὴ γαλήνη στὸ κουρασμένο μου κορμί, μὰ πόσο ἀργεὶ κι' αὐτὸς; μέσα τῆς ἡ ἀδεια μου ψυχὴ τίποτα πειὰ δέν κλείνει ἕνα κουφάρι ἀπόμεινα, μὲ καίει ὁ πυρετός.

Ἀπλώνοντας τὸ χέρι μου ζητᾶω ἐλεημοσύνη μέσα στὴ νύχτα φαίνομαι θρυκόλακας σωστὸς προσμένοντας σὰν ὑστερνὴ, σὰν θεῖα καλωσύνη τὸ θάνατο τὸ λυτρωτὴ, μὰ πόσο ἀργεὶ κι' αὐτὸς;

Κ η φ ι σ ι ᾶ

Δ. Κ.

Α Μ Π Α Ν Α

Μέσ' τῆς νυχτιάς τὴ σιγαλιὰ ἀκούγεται θλιμμένη γλυκειὰ καὶ ἀργυρόρηχη καμπάνα μακρυνὴ σὰν κάποια ἀπόκοσμη πολὺ τοῦ ἀγνωστου φωνῆ σὰν κλάμα, σὰν παράπονο μπροστὰ στὴν εἰμαρμένη.

Χτύπα καμπάνα ἀτέλειωτα τὸ θλιθερὸ τραγοῦδι καὶ σκόρπισε μυριόστομο στ' ἀπειρο βογγητὸ, μαράθη πειὰ τελειωτικὰ τὸ κάθε χαρωπὸ τὸ κάθε ἀνοιξιὰτικο τῆς ζήσης μου λουλοῦδι.

Κι' ὅταν καινούργιος ἀνοιχτὴ ὁ τάφος ὁ δικός μου χτύπα καμπάνα μου καλὴ γιὰ πῶ στερνὴ φορὰ μὰ τὸ σκοπὸ σου ἄλλαξε, χτύπησε χαρωπὰ ἀφήνω λύπες καὶ καὶμὸς, φτάνει ὁ λυτρωμός μου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΜΕΛΕΤΑΚΟΣ

Χ Ι Μ Α Ι Ρ Ε Σ ...

Εἶμ' ἕνας Δὸν Κιχώτης — γειὰ σου χίμαιρα! — πού με κυκλώνουν τὰ ἐμπόδια σὰν τελώνεια φεύγει τὸ χτές, χειρότερο τὸ σήμερα ἔρχεται καὶ με τρώει μέσα μου ἡ φτόνια.

Φτωνῶ τὸ κάθε τί δικὸ πού πέρασε φτωνῶ τὴ φούχτα πού δέν μπόρεσε νὰ πιάσῃ κείνο πού τώρα πειὰ — σπολλάτη — γέραςφ κείνο πού πειὰ στὸ ράφι ἔχει μουχλιάσει

Εἶμ' ἕνας Δὸν Κιχώτης πού φαντάστηκε μιὰ χίμαιρα τῶν ἄλλων νὰ τὴ ζήσῃ μὰ τώρα πειὰ στὰ δίχτυα τῆς ἐπιάστηκε καὶ κεῖ μέσα σὲ λίγο θὲ νὰ σβύσῃ.

ΝΙΚΟΣ ΣΥΛΒΙΟΣ

ΟΤΑΝ ΓΕΛΑΣ...

Νάξερες ὅταν μοῦ γελᾶς, κι' ὅταν με χάρι μου μιλάς τί μοῦ χαρίζεις μιὰ στιγμή, στὸ φτωχικὸ μου εἶναι, πόσο βαθεῖα νοιώθω χαρὰ, πόσο ἡ ψυχὴ μου λαχταρᾶ καὶ τῆς καρδιάς μου οἱ παλμοὶ σοῦ λέν, μὴ φεύγῃς... μείνε...

Νάξερες πόσο σ' ἀγαπῶ ἀπόψε πάλι θὰ στὸ πῶ ἔλα καλὴ μου, μίλα μου, ν' ἀνοίξῃς τὴν καρδιά μου. Γέλα λουλοῦδι τῆς αὐγῆς, ἔλα, παρθένα μου τῆς γῆς πές' μου καὶ σὺ πῶς μ' ἀγαπᾶς, μόνη παρηγοριά μου.

Φυσᾶ θορρηᾶς τὸ δειλινὸ, θγαίν' ἢ σελήνη ἀπ' τὸ θουνὸ, λάμπουν τ' ἀστέρια τούρανοῦ, γιὰ με παντοῦ σκοτάδι. Μονάχα σὺ ὅταν γελᾶς, κι' ὅταν γι' ἀγάπη μοῦ μιλάς νοιώθω πῶς ζῶ, νὰ σ' ἀγαπῶ παντοῦ, στὴ γῆ... στὸν Ἀδη.

Γ. ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ